

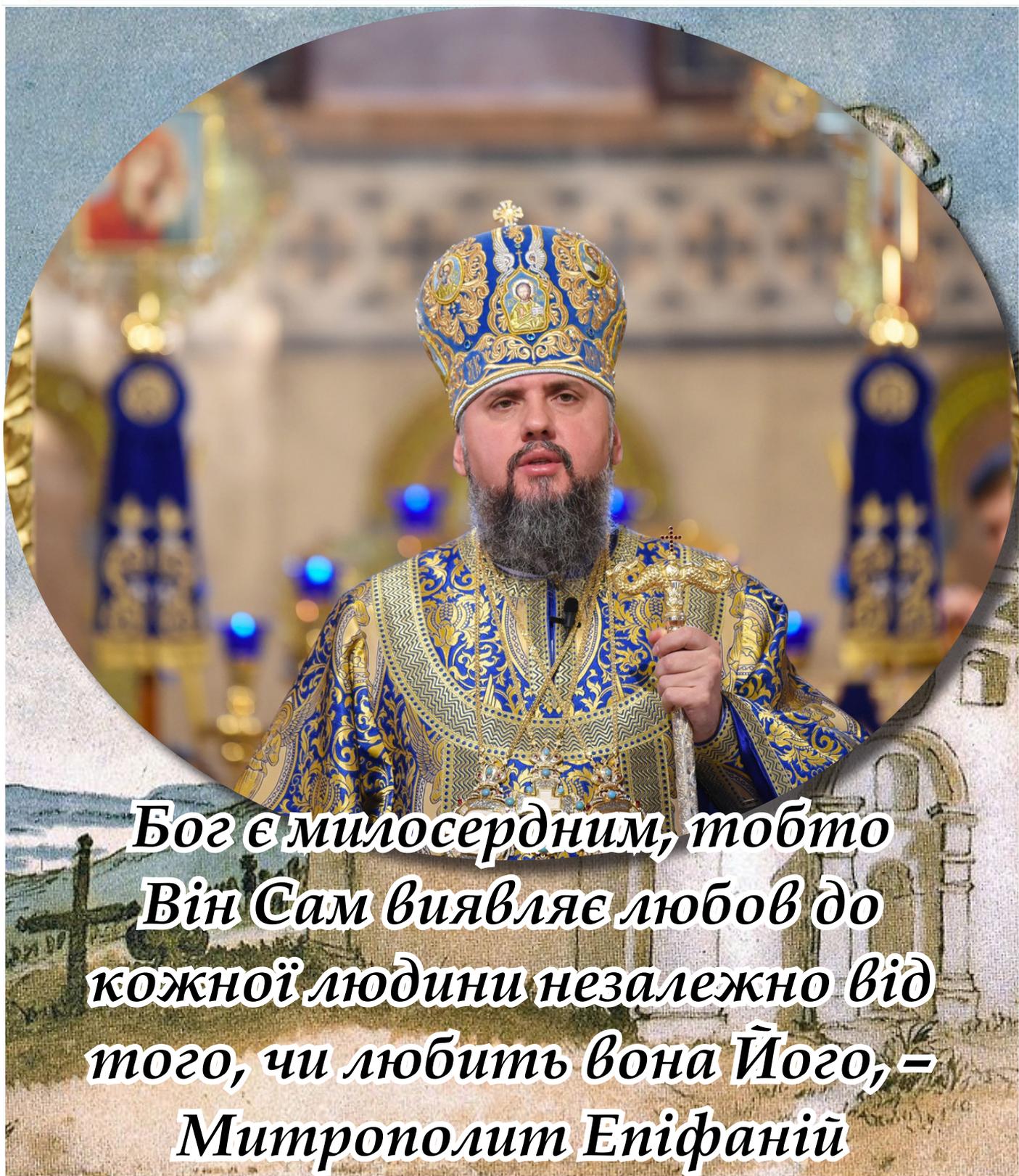
НАША ЦЕРКВА

Видання благословив Архієпископ і Митрополит Києва - Матері міст Руських,
Галицький, Патріарх всієї Руси-України, Свято-Успенських Києво-Печерської та
Почаївської Лавр Священноархімандрит ФІЛАРЕТ

Релігійний додаток часопису "БОРИСТЕН"

---№09(216)---

**Бог є милосердним, тобто
Він Сам виявляє любов до
кожної людини незалежно від
того, чи любить вона Його, -
Митрополит Епіфаній**

*Проповідь Блаженнішого
Митрополита Київського і всієї
України Епіфанія
в одинадцяту неділю після
П'ятидесятниці
Дорогі брати і сестри!
Слава Ісусу Христу!*

Сьогодні з читання Євангельського ми чуємо заклик набувати і примножувати чесноти прощення та милосердя. Прикладом цих чеснот через образ царя у притчі постає Сам Господь. А життєва важливість їхня підкреслюється висновком: «Якщо кожен з вас не простить від серця свого братові своєму провини його» (Мф. 18:35), то такі не матимуть підстави очікувати на Боже милосердя.

Чому Спаситель приділяє цим чеснотам таку велику увагу?

Найперше тому, що Його власне служіння було і є служінням милосердя. Бо милосердя означає вияв любові до того, хто за своїми справами не заслуговує на неї.

Всі люди з досвіду життєвого знають про закон взаємності. Про нього нагадує і Спаситель, кажучи: «Коли ви любите тих, хто вас любить, яка вам за те дяка? Бо і грішники люблять тих, хто їх любить. І якщо ви робите добро тим, хто вам робить добро, яка вам за те дяка? Бо і грішники те саме роблять» (Лк. 6:32-33). Взаємність настільки глибоко вкладена у природу людини, що навіть не знаючи закону Божого та перебуваючи під владою гріха, людина відчуває правильність і справедливість того, щоби виявляти добро у ставленні до тих, хто чинить добро тобі.

На жаль гріх настільки глибоко уразив людство, настільки сильно зруйнував наше природне розуміння моралі, що тепер часто навіть проста вдячність та взаємність у добрі багатьма не вважається правилом. Егоїзм, тобто любов, замкнена сама в собі та спрямована лише на себе,

спонукає людину думати, що інші зобов'язані робити їй добро, а вона нікому нічим не зобов'язана. При чому таке ставлення поширюється не лише на особистісні стосунки, але і на сімейні, на суспільні та навіть на стосунки з Богом.

Підкреслено наполягаючи на своїх правах стосовно інших, людина не є такою наполегливою і вимогливою щодо самої себе, коли йдеться про її обов'язки. Відтак людина очікує на блага від інших, на повагу, на допомогу – не вважаючи себе зобов'язаною виявляти щодо інших те саме. Така людина зосереджена лише на тому, що вона може взяти – від стосунків з іншими, від родини, від суспільства, але навіть не бажає думати про те, що слід виявляти взаємність. Ту взаємність, яку Господь визначив у так званому «золотому правилі»: «Як хочете, щоб робили вам люди, так і ви робіть їм» (Лк. 6:31). Це правило – найпростіший та доступний для розуміння кожній людині моральний закон. Бо всяка людина, незалежно від рівня освіти, віку чи культурної приналежності, здатна усвідомити, чого вона бажає собі самій – і це робити стосовно інших. Хочеш, щоб з тобою поводитися справедливо – сам будь справедливим. Хочеш мати повагу до власної праці – поважай чужу працю. Прагнеш отримати допомогу в скрутну хвилину – сам допомагай тим, хто має потребу.

Багато хто у виконанні цього «золотого правила» вже вбачає моральне досягнення, прояв довершеності. З одного боку насправді так і є, бо якщо порівнювати егоїзм і описану правилом взаємність, то виконання «золотого правила» безперечно стоїть вище.

Але з іншого боку, як було сказано раніше, насправді проста взаємність є лише ознакою повернення до природного стану, і навіть грішники здатні до неї.

А Своїх послідовників, Своїх учеників, тобто всіх нас, християн, Господь закликає до більшого: «Любіть ворогів ваших, добро творіть і позичайте, нічого не сподіваючись» (Лк. 6:35).

Бог є милосердним, тобто Він Сам виявляє любов до кожної людини незалежно від того, чи любить вона Його. І до такого милосердя Він закликає всіх, хто вірує в Нього і визнає Його слово як істину.

На законі взаємності утверджена чеснотасправедливості. Ісправедливість вимагає для праведника – винагороди, а для грішника – покарання. Справедливість вимагає, як про це написано у законі Старого Завіту: «Око за око, зуб за зуб, руку за руку, ногу за ногу, обпалення за обпалення, рану за рану, удар за удар» (Вих. 21:24-25). Чи вірний цей закон?

Вірний, бо не може закон Божий бути невірним. Але взятий окремо чи тим більше возведений у абсолют, цей закон означав би вічний смертний вирок усьому людству без всякої надії на спасіння. Бо якщо розсуджувати виключно за справедливістю, то кожна людина, як така, що вчинила гріх, підлягає покаранню. Процесаменагадує і апостол Павло у Посланні до Римлян, кажучи: «Немає праведного ні одного; немає, хто розумів би; немає, хто шукав би Бога; всі ухилилися з путі, негідні всі до одного; нема того, хто чинить добро, нема жодного» (Рим. 3:10-12).

Цю істину якраз і розкриває нам Спаситель через почуту нині притчу. Десять тисяч талантів боргу, який мав би віддати слуга царю – це не просто велика сума. Знаючи, що і один талант мав велику цінність – пригадаймо, що у відповідній притчі йдеться про п'ять талантів як про найбільшу суму, яку господар перед поїздкою дає слугам – можемо зрозуміти, що не сто, не тисяча, а десять тисяч талантів були справді невідплатним боргом. Таку суму Спаситель називає у притчі для того, щоби кожен слухач зрозумів

принципову неможливість покрити подібний борг. А через це Господь закликає всіх усвідомити глибину нашої власної, особистої, невідплатної провини перед Ним.

Кожен з нас є подібним до слуги царя, кожен з нас має борг перед Богом, який обчислюється невідплатною сумою. І закон справедливості вимагає для кожного з нас покарання. Але через притчу Спаситель вказує на інший закон, який стоїть вище за взаємність і справедливість – на закон милосердя. Цар не був зобов'язаним прощати борг. Він мав і право, і владу вимагати від боржника повної відплати. Але понад справедливість цар поставив милосердя: «Господар змилосердився над рабом тим, простив його і борг відпустив йому» (Мф. 18:27). Так само Господь не вимагає з нас повної відплати за гріхи, але коли ми розкаюємося в них, просимо зі сльозами простити провини – Бог прощає нам. Слід розуміти: Всевишній не зобов'язаний нам прощати, як і цар не був зобов'язаний подарувати боржникові те, що той був винний! Закон справедливості вимагає для всякого грішника покарання – так само, як той, хто взяв у борг, має заплатити і повернути заборговане. Але Бог є свободний, Він керується не лише однією справедливістю, тим більше вона не стоїть вище за Його волю. Тому хоча справедливість вимагає карати грішника – милосердя спонукає до прощення. Так міркуючи, всяка розумна людина скаже, що це правильно. Всякий боржник радітиме, коли з нього більше не вимагатимуть позичене.

Всякий грішник буде радий, коли замість справедливого присуду до покарання за зло він почує слова прощення.

Але через притчу Спаситель хоче показати не лише те, як Бог ставиться до людей, виявляючи Своє милосердя до нас, але бажає і кожного з нас спонукати чинити так само, бути милосердними до ближніх, прощати їм їхні провини.

Бо той, хто мав невідплатний борг перед царем – сам мав власного боржника, який був винен йому сто динаріїв. Хоча і великою була сума боргу, але незрівнянно меншою, ніж те, що цар щойно простив своєму слугі, і виплатити її було можливо.

Однак щойно отримавши милосердне благодіяння, слуга той щодо власного боржника виявився немилосердним. Він став вимагати повернення заборгованого, наполягати на справедливості – але у такий спосіб, хоча формально і був правий, він виявив вищу моральну несправедливість. Бо щодо себе він між справедливістю і милосердям зажадав від царя милосердя, а щодо ближнього свого – став наполягати на справедливості, милосердям знехтувавши. Тому і цар, коли довідався про негідний вчинок – засудив лукавого раба та сам за справедливістю зажадав відплати боргу.

Ми, дорогі брати і сестри, чинимо провини один перед одним. Часом вони можуть бути і великими, і достойними

осудження. Але хіба всі провини перед нами усіх наших ближніх, навіть узяті разом, не менші, ніж наша провина перед Богом? Безперечно, що менші – як сто динаріїв боргу набагато менші, ніж десять тисяч талантів. Тому якщо ми лише наполягатимемо перед Богом на справедливості, але не будемо брати за взірець для себе Його милосердя – то справедливо успадкуємо осуд і покарання, як лукавий раб з притчі. А якщо будемо прощати провини ближнім нашим, якщо будемо милосердними до них, будемо виявляти до них любов не лише тоді, коли і вони нас люблять, але і коли такої любові до нас не виявляють – то справді будемо дітьми Божими, як про це говорить і Господь: «Ви любіть ворогів ваших, добро творіть і позичайте, нічого не сподіваючись; і буде вам нагорода велика, і будете синами Всевишнього; бо Він добрий і до невдячних, і злих» (Лк. 6:35).

Аміль

p o t i s n a . i n f o

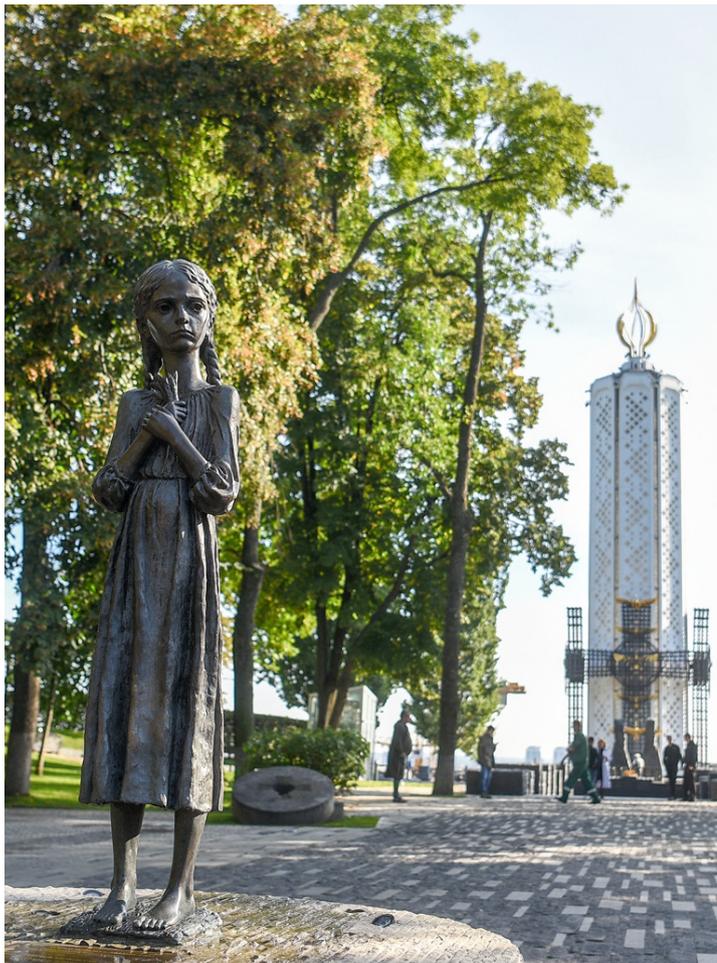

“ Н о в и н и ”

Митрополит Епіфаній взяв участь у відкритті експозиції Зали пам'яті Музею Голодомору

Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній 7 вересня 2021 року взяв участь в урочистому відкритті оновленої експозиції Зали пам'яті Музею Голодомору, яка була модернізована в рамках першої черги реконструкції Меморіалу.

Предстоятель помісної Української православної Церкви зокрема зазначив, що відкриття оновленої Зали пам'яті першої черги Музею Голодомору – геноциду є важливим для увіковічнення пам'яті тих, хто загинули під час страшного голоду 1932-33 років в Україні.

«Ми повинні їх пам'ятати для того, щоби будувати справжнє майбутнє, щоби знати свою справжню, об'єктивну історію. Якщо ми будемо пам'ятати, то в майбутньому ніколи не допустимо подібних речей», – підсумував Його Блаженство.

У заході також взяли участь Міністр культури та інформаційної політики України Олександр Ткаченко, меценати й благодійники, які долучилися до створення музею та гості.

Окрім того, на відкритті експозиції виступила британка Алісон Маршал. Вона віднайшла на горищі та передала музею листи про Голодомор, надіслані її дідуся інженером Джері Берманом, який у 1932-1933 роках перебував у Станиці Луганській.

Архієпископ Нестор освятив пам'ятник загиблим артилеристам 44-ї артбригади

9 вересня 2021 року 44-та окрема артилерійська бригада імені гетьмана Данила Апостола відзначила сьому річницю з дня створення. Архієпископ Тернопільський і Кременецький Нестор, голова єпархіального відділу військового духовенства, старший військовий капелан Тернопільської області протоієрей В'ячеслав Кізілов, капелан 44-ї артбригади протоієрей Володимир Андрухів, секретар єпархіальної канцелярії протоієрей Сергій Росицький, представники капеланства єпархії: Заліщицький благочинний протоієрей Михайло Бубнів, протоієрей Михайло Кокора, протоієрей Андрій Курило та протоієрей Юрій Матвійшин, – взяли участь в урочистих заходах з цієї нагоди.

Цього дня на території бригади, яка дислокується у Тернополі, відкрили пам'ятник, присвячений воїнам-артилеристам, котрі загинули, захищаючи Батьківщину від російського агресора на Сході України. Архієпископ Нестор у співслужінні духовенства звершив

богослужіння за спокій душ полеглих за Україну героїв та освятив пам'ятник на Стелі пам'яті загиблих артилеристів 44-ї бригади, де в камені викарбувані всі 15 прізвищ воїнів. Його назва – «Вогонь запеклих не пече» – слова, вписані у шеврони воїнів бригади.

У центрі скульптури, яка зображує архістратиґа Михаїла, викарбуваний девіз артилеристів – «Вогонь запеклих не пече». З тильної сторони пам'ятника витесано силует скорботної матері, яка в тилу чекає свого сина з війни. Вітаючи артилеристів з нагоди 7-ї річниці створення бригади, владика Нестор подарував ікону і вручив військовим медалі за жертвність і любов до України. В урочистостях також взяли участь командувач військ оперативного командування «Захід» полковник Сергій Літвінов, представники державних органів влади, місцевого самоврядування, патріотичних громадських організацій, волонтери, меценати.

“Адреси доброти”

ДОРОГІ ЖЕРТВОДАВЦІ!

Щиро дякуємо *родині Павла Черепихи (West - Haven,CT.) та родині Світланни Свириденко-Джирарді (Shelton,CT.)* за допомогу в створенні аудіокниги Фіделя Сухоноса «Чужа молитва». про війну на Донбасі. Так само зворушені підтримкою *пані Валентини Процько (USA)* сиріт в Січеславі. Щира подяка *добродію Василю Стану (Boston, MA.)* за багаторічну допомогу щомісячнику «Бористен».

І особлива подяка за княжу пожертву *отця Олексія Лімонченка з Каліфорнії* для добра України. Нехай йому гарно працюється і святкується!

Наші постійні читачі знають про основні проекти редакції на поточний час.

Найперше це допомога нашим захисникам на Донбасі, підтримка їх у боротьбі не лише з російськими окупантами, а й з коронавірусом, видавнича діяльність, турбота про сиріт, мас-медійна робота на патріотичній ниві тощо.

Ми щиро вдячні Вам за цікавість історичною Батьківщиною.

Правдиво бажаємо Вам усіляких гараздів та гарного самопочуття!

Влас.інформ.

ЗРОБИМО

РАЗОМ!

“Проповідь”

Іоан Хреститель подає нам приклад вірності Богові та невідступного слідування Істині, – Митрополит Епіфаній

*Проповідь Блаженнішого
Митрополита Київського і всієї
України Епіфанія в день свята
Усікновення глави Предтечі і
Хрестителя Господнього Іоана*

*Дорогі брати і сестри! Слава
Ісусу Христу!*

Сьогодні ми урочисто звершуємо богослужіння з нагоди здавалося би трагічної події – Усікновення глави пророка Іоана Хрестителя.

Як ми знаємо з Євангелія, володар Галілеї Ірод Антипа, син іншого Ірода, що був вбивцею Віфлеємських немовлят, ув'язнив Іоана Хрестителя. Пророк викривав володаря за беззаконний зв'язок з Іродіадою, дружиною Іродового брата Филипа. Тому, щоби закрити вуста голосу правди, Ірод наказав тримати Іоана у темниці.

Водночас цар розумів, що в'язень у нього

– не простий. Іоан не лише був шанований народом як пророк, але і самого Ірода вразив своїми повчаннями, так що правитель любив, як сказано у Писанні, слухати його.

Однак, коли на святковому бенкеті цар присягнувся, що за вражаючий танок дочки Іродіади він готовий дати все, чого та попросить, навіть половину царства – підступом своєї незаконної дружини Ірод був спонуканий до нового злочину. Побоявшись осоромитися перед гостями, що не дотримає слова, але не побоявшись посоромитися перед Богом за гріх, володар наказав віддати дівчині те, чого вона просила за наукою своєї матері – голову Іоана Хрестителя на блюді. Кат відрубав пророчу голову – так через мучеництво завершилося земне життя того, кого Сам Спаситель назвав найбільшим серед народжених жінками.

То хіба ми, дорогі брати і сестри, святкуємо день страти? Хіба злочин Ірода – привід для радості? Справедливі ці питання, і відповіддю на них є те, що день Усікновення глави Іоана Хрестителя відзначений Православною Церквою як постовий. Через піст ми виявляємо свою скорботу, згадуючи вчинене грішниками жорстоке вбивство невинного пророка. Водночас ми справді святкуємо, тобто відрізняємо день нинішній у ряду буденних днів, ми відкладаємо звичайні справи і призначаємо цей день для служіння Богові та для молитви. Так ми прославляємо торжество Господньої істини, вісником і служителем якої був Іоан Хреститель. Підступ розпусниці, гріх царя і меч ката могли закрити вуста, які говорили правду – але ніхто не здатен зупинити Істину. Коли фарисеї спонукали Спасителя, щоби Він заборонив ученикам Своїм прославляти Його в день Входу в Єрусалим, то Христос відповів: «Я вам кажу, що коли вони замовкнуть, то каміння заголосить» (Лк. 19:40).

Нинішнє свято спонукає нас пам'ятати, що є речі, цінність і значення яких є більшими навіть за те, що високо цінує кожна людина – важливішими за її власне життя. Іоан Хреститель подає нам приклад, що вірність Богові та невідступне слідування Істині – є такими речами.

Адже він міг не викривати Ірода, не дратувати своїми словами володаря, не виявляти гріх. Якби він чинив так, то зберіг би своє тимчасове життя. Але тоді він би відкинув покликання, яке ще до народження було призначене йому Господом – бути вісником правди, бути сурмою істини, бути гучним голосом, який кличе: «Приготуйте дорогу Господу! Покайтеся, бо наблизилося до вас Царство Боже!»

Хіба Істина повинна замовкнути перед неправдою, якщо та має тимчасову силу? Хіба служитель Божий повинен гріх назвати добром, навіть коли цей гріх поширився серед людей і багато хто, зокрема і серед сильних світу цього, відданий йому?

Приклад Іоана Хрестителя дає нам вірну відповідь: не повинна Істина покорятися неправді, не можуть гріх і зло стати добром, якщо добром його стали вважати деякі люди.

Окрім цього ще трьох речей навчає нас нинішній спогад євангельських подій. Перше – що слід не лише слухати добру науку і вірні поради, але і виконувати їх. Бо Ірод слухав Іоана Хрестителя, відчуваючи духовну силу слів його проповіді. Але те, що торкалося його безпосередньо – Ірод не хотів виконати. Пророк викривав його перелюб, який був потрійним злочином, адже від гріха Ірод сам осквернявся, він через це зневажив рідного брата, і як правитель своєю розпустою давав спокусливий приклад народу. Однак між гріхом і виконанням науки від Божого слова – Ірод обрав гріх.

Відтак маємо другу науку – що гріх ніколи сам собою не зупиняється, і ті, хто віддаються йому, від поганого падають до ще гіршого. Розпуста привела Ірода з Іродіадою до ув'язнення Божого пророка. Але замість того, щоби покаятися – вони залишилися впертими в своєму гріху і обидва зазнали ще гіршої спокуси. Ірод безумно запрягся зробити що завгодно, чого б не побажала принадлива танцівниця, а Іродіада в безумстві своєму забажала смерті святої людини. Могли вони обидва хоча б тут зупинитися і не піддатися спокусі, але не маючи сили волі

опиратися дії гріха, вчинили новий і страшний злочин – вбили Предтечу Христового. Ця історія є для кожного з нас застереженням: коли приходять спокуси, то слід нам відганяти її, як охоронці відганяють злодіїв або воїни проганяють ворогів. Якщо не змогли перемогти спокусу і вона привела нас до гріха – то маємо послухати голос Божої настанови, яку чуємо з Писання і вчення Церкви, відректися від гріха та оновитися через покаєння. А якщо не будемо перешкоджати спокусам і не будемо боротися з гріхами, то від менших гріхів будемо переходити до більших, від буденних – до смертельних, від таємних – до явних. І так будемо падати у прірву аж доки не будемо зупинені чи милістю Божою, як був навернений благоразумний розбійник, чи зупинені Господнім гнівом і правосудним вироком, як Ірод, який за свідченням книги Діянь Апостолів помер у муках від невиліковної хвороби, що раптово уразила його.

І третя наука, яку маємо почерпнути від сьогоднішнього свята – не слухати злих порад і пам'ятати про свою власну відповідальність за вчинки. Бо догоджаючи людям – чи тим, кого ми любимо, чи сильним світу цього, заради слави або через страх осуду – ми можемо, якщо втратимо духовну пильність, впасти у спокусу і вчинити гріх. Дочка Іродіади любила свою матір, і коли та навчила її просити у царя голову Іоана Хрестителя – то не заперечила їй і не відкинула пораду матері, як безумну, але виконала цю злу науку. Ірод зрозумів, що танцівниця вимагає від нього стратити Божого пророка – але заради сказаної перед гостями клятви, догоджаючи людській думці, він виконав гріховне і злочинне прохання.

Тому всім нам є наука – не слухати злих порад і гріховних вимог і не шукати у чужій злій волі, спокусах світу чи інших подібних обставинах виправдання своїм гріхам. Бо і танцівниця стала вбивцею – хоча всього лише послухала свою матір. І володар вбив пророка – хоча не за власним задумом, а будши спонуканий марнославством перед гостями і обманутий Іродіадою. Кожен з них міг би зупинитися: Ірод відмовитися від грішної клятви, дочка – викрити безумне бажання матері, гості – стримувати злу волю господаря. Але догоджаючи грішникам у їхніх пристрастях ми, як і вони, не любов до ближніх виявляємо, а стаємо співучасниками їхніх злих діл та самі підпадаємо під Боже осудження.

Ось так багато ми можемо отримати духовної користі, розмірковуючи над євангельськими подіями, які нині згадуємо. Бо водночас на прикладі Іоана Хрестителя мимаємо спонукання до служіння Істині, а на прикладах грішників – застереження від спокус та заохочення до покаяння. Тож покладімо собі на серце цю науку і нехай кожному з нас вона буде на користь!

Дорогі брати і сестри!

Окрім нинішнього свята всіх нас зібрав на це богослужіння ще один особливий спогад. Нині у Судовій Вишні, на батьківщині преподобного Іоана Вишенського, ми згадуємо постать цього видатного полеміста і проповідника, незламного борця за Православну віру, подвижника і ченця Святої Гори Афонської. Близько 400 років тому душею своєю він відійшов від світу цього у вічність із Богом. Але як спадок нам залишився приклад його життя, його настанови та повчання.

Подібно до Іоана Предтечі тезоіменитий Пророкові Іоан з Судової Вишні, афонський чернець, був незламним викривачем гріхів, захисником Істини, борцем з неправдою. Як і Пророк Божий, преподобний Іоан виступав проти гріхів і неправди тих, хто мав силу і владу – але не боявся їх.

Іоан Предтеча жив довгі роки у пустелі, але у належний час Бог покликав його говорити до народу, закликати до покаяння, настановляти в Істині. Так і Вишенський уродженець багато років провів на Афоні в подвижництві. Але в час буремний для Православ'я в Україні, коли

Церква розділилася, а багато пастирів зрадили свою паству – Іоан повернувся із пустелі, щоби листами і проповіддю своєю надихати стадо Христове не боятися ні правителів, ні гонителів, але вірно триматися Істини та бути відданими Єдиній, Святій, Соборній і Апостольській Церкві – Церкві Святих Отців та Семи Вселенських Соборів.

Віримо, що нині на небесах із Господом радіє преподобний Іоан, бачачи, як у рідному його Галицькому краї та по всій Україні віра Православна живе й утверджується, храми Божі зростають, Істина – проповідується. Віримо, що завдяки молитвам його, угодника Божого, як і всіх святих Землі Української молитвами здобуто нами два великих дари – незалежність церковну і свободу державну, Помісну Автокефальну Українську Православну Церкву і самостійну, соборну Українську державу. За молитви ці дякуємо йому і надалі просимо його заступництва.

Віримо також, що як радіємо нині, що разом з нами моляться і святкують отці монастирів Ксенофонт і Пантократор зі Святої Гори Афон – так радіє з нами духом і він, Іоан, уродженець Вишенський і старець афонський.

Тож в день цей – двох Іоанів прославляємо і молимося: святий Пророче і Предтече Іоане та преподобний подвижнику отче Іоане, зміцнюйте нас в Істині, у вірі Православній і моліть Бога за нас!

Амінь

Бо вплив цей походить не від особистих якостей і досягнень, а є наслідком зміни, наслідком порушення в самій природі людини.

Це зрушення, цю перемену в природі людства Христос виправляє через Своє Воскресіння. Бо як Син Божий, Він має силу і владу зробити це, а як Син Людський Він має з усіма нами, з усім людством єдину природу. Як Бог Він воскресає з мертвих, а як Людина Він приймає це оновлення природи і відкриває його для всього людства.

І те, що переміна в стані людини, її звільнення від безумовної влади смерті дійсно сталися – засвідчується перед апостолами і всією Церквою через події Успіння. Як людина, Діва Марія приходить до тієї миті, яка притаманна всім людям, і завершує Свій земний шлях. Але як Богородиця і найближча до Бога з усіх інших людей, вона прообразує перехід від тимчасового життя до життя вічного.

Тому Її Успіння для нас, вірних, подія

не скорботна, а радісна. Бо смерть для всіх нас найперше ототожнюється з розлукою, розділенням. Коли з наших рідних і близьких хтось упокоїться – ми гостро відчуваємо біль втрати. Для Діви Марії завершення земного життя стало не розлукою, але єднанням з Її Божественним Сином. Умовитимчасового, тлінного існування перестали бути перешкодою, і Пречиста Діва увійшла у вічне, оновлене, блаженне життя.

Однак, перейшовши у вічність, Богородиця і світ цей та вірних, що живуть в ньому, не залишила без Своєї опіки. Тому і в цьому сенсі Її Успіння не стало розлукою і замість смутку та скорботи воно приносить нам духовну радість. Бо ми знаємо, що таємниче усиновлення вірних, яке через апостола Іоана Богослова поширилося на всіх християн, залишається дійсним і дієвим. Як для улюбленого ученика Пречиста Діва стала Матір'ю, так Вона стає Матір'ю і для кожного, хто з вірою звертається до Неї.

Доказом цієї істини є численні чудеса, які за молитвами і заступництвом Пресвятої Богородиці звершував і звершує Господь. «Багато може щира молитва праведного» (Як. 5:16) – свідчить апостол Яків у своєму Соборному посланні. То якщо так сказано про молитву всякого праведника – що ж тоді можемо сказати про силу молитви Богородиці, яка святістю перевершує не лише інших людей, але й ангелів?

Тому, за настановою Писання, і звертаємося ми в молитвах до Богородиці, знаючи, що Її молитва, як материнська, як молитва найбільшої серед праведників, угодна Богові та має велику силу. Цим ми не підміняємо, як помилково думають деякі, Бога – Його Матір'ю, ми не вводимо нового божества, ми не вважаємо Діву Марію «богинею» – зовсім ні! Але через Богородицю ми шануємо Сина, Який освятив Її, і вірячи, що Вона жива, що смерть не володіє над нею, що Вона не заснула навіки, не пішла в небуття – ми закликаємо Її молитися за нас.

Адже християни моляться не лише самі про свої потреби. З Писання ми знаємо численні приклади того, як одні віруючі молилися за потреби інших, і така молитва була угодна Богові. То якщо ми можемо попросити когось з наших близьких, з членів нашої церковної громади, можемо попросити священника і всю парафіяльну спільноту помолитися за нас – то чому ми не можемо про те саме попросити членів Церкви, які тілом не з нами, але які живі у вічності та перебувають перед Престолом Божим? Христос нагадує, як Господь через іменування Себе Богом Авраама, Ісаака та Якова засвідчує, що вони живі, хоча ці старозавітні патріархи давно упокоїлися. То якщо для Бога померлі ще до Воскресіння Христового все одно

залишалися живими – то тим більше живими є праведники та святі після Воскресіння і оновлення всього людства. Ця істина і засвідчується подією Успіння Богородиці, Яка у Різдві залишилася Дівою, і після смерті – жива.

Тому як до живої і суцільної з нами звертаємося ми до Пречистої Диви Марії. Як до першої серед святих, як до Матері Сина Божого звертаємося ми до Неї з вірою, що Її молитви можуть багато. І віра ця підкріплюється численними свідченнями про отримання допомоги, про зцілення та інші чудеса, які сотворив і творить Господь за заступництвом Своєї Матері.

Тож, дорогі брати і сестри, в день Успіння Богородиці ми будемо не сумувати, а радіти. Радіти за Неї, бо Вона вже у вічності з Сином Своїм. Радіти, що і для нас блаженна вічність із Богом є відкритою, якщо ми будемо, як Пречиста Діва, зберігати незламну віру, примножуватимемо діла праведності та являтимемо у всьому послух Господу. Будемо радіти також тому, що у боротьбі духовній, у протистоянні лукавому і його слугам, ми не самі, але маємо Звитязну і Обрану Воєводу – Пресвяту Богородицю, Яка з великою силою йде перед нами в бій проти зла, зміцнюючи та надихаючи нас.

Пресвятая Богородице, допомагай нам! Пресвятая Богородице, просвіти нас світлом Сина Твого і спаси нас!

Амінь.

“ Н о в и н и ”

Предстоятель долучився до міжнародного форуму «Масові штучні голоди: пам'ятаємо, вшановуємо»

Предстоятель Православної Церкви України 7 вересня 2021 року взяв участь у міжнародному форумі «Масові штучні голоди: пам'ятаємо, вшановуємо», що проходив У Будинку професійних спілок України.

Блаженніший Митрополит Епіфаній звернувся до присутніх зі словом, а у перерві поспілкувався з організаторами та гостями заходу.

У заході також взяли участь третій Президент України Віктор Ющенко, Міністр культури та інформаційної політики України Олександр Ткаченко, Міністр освіти і науки України Сергій Шкарлет, інші представники Уряду та Верховної Ради України, представники громадських організацій, наукової спільноти, меценати й лідери суспільної думки України. Мета форуму – вшанувати пам'ять українців, знищених у ХХ ст., актуалізувати обговорення в українському суспільстві та міжнародній спільноті теми Голодомору-геноциду 1932–1933 рр., масових штучних голодів 1921–1923 рр., 1946–1947 рр.; об'єднати суспільство задля поширення правди про злочини, вчинені комуністичним тоталітарним режимом.

pomisna

Митрополит Епіфаній зустрівся з конгресменами США

9 вересня 2021 р. в Митрополичому домі Предстоятель ПЦУ прийняв членів Палати представників Конгресу США, які прибули до Києва для участі у ІХ Молитовному сніданку. У зустрічі з Блаженнішим Митрополитом Київським і всієї України Епіфанієм взяли участь члени Комітету Палати представників Конгресу США у закордонних справах конгресмен від штату Пенсильванія (Республіканська партія) Брайан Фіцпатрік, конгресмен від штату Каліфорнія (Демократична партія) Хуан Карлос Варгас, екс-конгресмен п'яти скликань від штату Огайо (Республіканська партія) Роберт МакЮен з дружиною Елізабет, а також заступник голови УЗЦЗ архієпископ Євстратій та радники Київської Митрополії. Під час розмови Митрополит Епіфаній подякував парламентарям зі США за послідовну підтримку України в її боротьбі за незалежність, суверенітет і територіальну цілісність, а також у проведенні необхідних реформ. «Як найбільша з релігійних організацій в Україні, ми як Церква відчуваємо свою особливу відповідальність перед українським суспільством щодо сприяння у побудові кращої держави – демократичної, європейської, вільної від гріха корупції», – зазначив Блаженніший владика.

«Багато було вже зроблено, створено низку важливих державних інституцій, які покликані забезпечити розвиток України як справді демократичної держави, але багато ще слід зробити – бо неправда, порушення закону, корупція глибоко в'їлися в державу і суспільство, і змінити цей стан – завдання складне, але досяжне, особливо коли є дружня підтримка з боку наших партнерів», – підкреслив він.

Американські конгресмени підкреслили, що прагнення українського народу мати незалежну, територіально цілісну та сучасну демократичну державу має незмінну двопартійну підтримку в США. «Ми розуміємо, що деякі речі, які ми в Америці будували протягом багатьох десятиліть нашої історії, вам треба утвердити за значно коротший період, тому готові ділитися нашим досвідом і допомагати вам», – зазначив конгресмен Фіцпатрік.

Учасники зустрічі обговорили низку питань щодо важливих реформ, спрямованих на утвердження верховенства права. «Церква покликана свідчити правду і захищати її, тому ми підтримуємо судову реформу, антикорупційні заходи та інші важливі зміни, без яких Україна не зможе досягнути процвітання», – відзначив Митрополит Епіфаній.

Учасники зустрічі домовилися продовжувати взаємодію, зокрема і через можливості експертної співпраці, які надає створений Київською Митрополією «Фонд Мазепи».

=== МОЛИТВИ ЗА ДИТИНУ ===

О, Пресвята Владичице Діво Богородице, спаси і сохрани під покровом Твоїм чад наших (імена), та всіх отроків, отроковиць і немовлят, хрещених і безіменних, і в лоні матерів носимих. Покрий їх ризою Твого Материнства, збережи їх в страхі Божому і послуху батькам, умоли Господа мого і Сина Твого, щоб дарував їм все корисне для душевного спасіння. Доручаємо їх Материнському нагляду Твоєму, бо Ти єси Божественний покров рабам Твоїм. Амінь.

РЕКЛАМА

ШВИДКО

ЗРУЧНО

ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MICT з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

<ul style="list-style-type: none"> ○ ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ В Україну: 30-40 днів В Москву: 30-40 днів В Ст. Петербург: 35-45 днів Решта регіонів на www.meest.us 	<p>ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:</p> <p>В Україну: 3-5 робочих днів</p> <p>В Москву: 5-7 робочих днів</p>
---	--

- ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

1-800-288-9949 www.meest.us

Marketing and design by imaginstudio.com

<p>Редагує колегія. Адреса бюлетня "НЦ КП" Адреса редакції а/с № 791, 49008 м. Дніпро, Україна Телефон: (050) 340 - 28 - 27 e-mail: fidelsukhonis@gmail.com Представництво за кордоном: У США та Канаді: Mr. V. Babanskyj, 74 Oakrige, Watchung, N.J. 07069, USA;</p>	<p style="text-align: center;"> borysten.com.ua - архів бюлетнів</p> <p style="text-align: center;">CatArt Верстка та дизайн</p> <hr/> <p style="text-align: center;">Підписано до друку 17.02.2016 Папір офсетний. Друк цифровий Видавець ФОП Озеров Г.В. м.Харків, вул.Університетська, 3, кв.9 Свідоцтво про державну реєстрацію № 818604 від 02.03.2000</p>
---	---